10 års krigen (skrevet af en ukendt sorteårs mager)

Dette er beretningen om den store krig. Den krig som nogle kalder 10 års krigen. Den krig som skabte os. Den krig som er vores arv.

Krigen mod orkerne kom ikke pludselig til Talensar. De havde foretaget plyndringstogter ind i landet i årtier inden. Der havde været stærke forbund mellem racerne mod disse angreb. Men da angrebet kom, kom det med en voldsomhed og styrke som ingen var forberedt på. Krigen blev indledt med Vildorkernes angreb på lenet Felhorst. De kom i et knusende antal og deres normale planløse plyndringer var erstattet med en vilje til at erobre nyt land og samarbejde klanerne indbyrdes. Hæren blev sat under krigsfod og mødte dem i et stort slag. Det var et knusende nederlag for den Talantiske hær. Angrebene fortsatte med at vælte ind over landets grænser.

Dette krigens første år var i sandheden sort og blev siden kun omtalt som det sorte år. landets helte og ledere faldt i et antal der greb alle med modløshed. På blot 6 måneder faldt næsten hele Felhorst len i orkernes besiddelse. Undtaget var Løvenkransérnes sydlige besiddelser.
Baronierne Sindelfingen og Malastare udrustede en undsætnings styrke. De trængte ind i de erobrede områder fra nord. Men led igen et knusende nederlag. Talansar kæmpede videre. Hvad kunne man ellers gøre. Den ene bebyggelse og by efter den anden faldt. Vildorkerne afbrændte elvernes skove og plyndrede dværgenes miner. De efterlod ingen plads til andre racer.

Under det øverste magis råd samlede magerne sig og delte deres viden med hinanden. Elverne fremlagde deres hemmeligheder for menneskene og sammen fandt de styrke og genveje i magien. Det øverste magis råd dannede lauget til bekæmpelse af orkerne. Derfra voksede en styrke som senere blev til Sorteårsordenen. Deres opgave under 10 års krigen var samling af magerne og de magiske evner til bekæmpelse af fjenden. Alle magere som ønsker at deltage i bekæmpelsen af de invaderende orker samles og der opnås store landevendinger inden for det magiske felt.

I det 4 år fandt magerne de forbudte magier. De fandt de skjulte magiord hos elverne. De fik dem kun med tøven og mange advarsler. Med sorteårsordenen i spidsen bliver nekromantikeren til. Disse ord og hvad de skabte frembragte rædsel hos orkerne. Men også blandt de allierede. De magere der brugte magien, betalte en høj pris. Guden Loch´Karn blev deres herre. Nekromantikere var deres navn. De mest rædselsfulde var lich. Dette bragte guden Loch´Karn til menneskene. Og denne gud fik mange tilbedere. Magerne i Talansar får altså adgang til den 6 cirkels magi af elverne og man skaber mægtige magiske genstande og ritualer, hvormed man vækker dæmoner og lignende til live. Det er under krigen man lærer at lave de magiske magerstave og amuletter som stadig bæres af de øverste af vores orden. Der dannes fælles kompagnier, som optrænes til samarbejde under kampene, bestående af magere og soldater med styrker fra baroniet Herrfarne. De bliver hurtigt eliten blandt kongens styrker og ideen breder sig til hele hæren. Under den lange krig fører

sorteårsordenen på alle tænkelige måder en ufin og beskidt krig. Sorteårsordenen har, hvis ikke den største, så meget stor andel i den sejr som vindes til sidst.

År 184
Men de første 4 år var stadig nederlag på nederlag. Men magerne rustede sig. De lærte at vælte troldene med magi ord. Man ser dem næsten ikke mere. Men dengang var der mange. De lærte talentfulde krigere den simple form for magi - de nu uddøde krigsmagere. De drog med hærene i krig. Alle kæmpede desperat. Men des flere soldater man udrustede des flere døde.

År 185
Slægten Løvenkrans og 200 dværge slår en stor styrke af orker, gobliner og trolde. Det stansede okthæren i en tid. Det lykkedes Løvenkranserne at forsvare deres besiddelser i den sydlige del af Felhorst i mange måneder. De kæmpede med stor beslutsomhed og mod. Men til sidst måtte de også flygte og slutte sig til hovedstadens mange flygtninge. De blev modtaget med meget hæder. Men det hjalp ikke meget at hædre de slagne.
Samme år rømmede Tallas slægtens deres østlige borge. Denne og flere hundrede dværge havde udholdt 8 måneders konstante kampe. De blev undsat af store styrker af Atezado slægten, elvere og Sortsårsmagere. Dette slag vindes og orkernes nordlige flanke bryder delvist sammen. Men tabene er frygtelig høje. I dette slag alene faldt 200 Sorteårsmagere. Næsten hele Tallas slægten var faldet. Atezado slægten var halveret da de trak sig tilbage. 2 måneder senere dannede Atezadoérne og Sorteårsmagerne de fælles kompagnier. Dette samarbejde skulle holde krigen ud.
Baronierne Fellhorst, Sindelfinken, Korvest og Lindis er helt eller delvist i orkernes besiddelse.

Men 5 års krig frembragte også nye ledere, helte og måder at føre krig på. Dværgene frembragte runevåben og veteranerne fra den lange krig, lærte sig hvordan man bekæmpede orkerne på slagmarken. Man lærte hvordan magerne og soldaterne kunne samarbejde under slagene. Sortelverne angreb orkhærens forsyninger og ledte dem i baghold i skovene. Dværgene stod med deres økser og var faste som klipper under slagene. For dette vandt de maget hæder også blandt elverne. Men mest frygtede vildorkerne sorteårsordenens bannere. De betød død og vanvid i orkernes rækker. De angreb vildorkernes lejre om natten med udøde og andre rædsler, frembragt af ritualer med ukendte og farlige magi ord. De rejste de slagne soldater til forsat kamp midt under slagene, til lige så meget rædsel blandt elverne som orkerne. Men det var orkerne der døde for deres våben og denne krigsførelse blev tålt. Dette var nok det mest desperate år. Alles kræfter var spændt til det yderste.

I det 6 år gik orkerne mod Borggund vores hovedstad. Borgerne i Telsar og Djernheim kæmpede desperat for at forsinke hærens fremrykning. Men det var sortelverne der ydede den største indsats. Orkerne efterlod sig mange faldne i lysninger og dale. Men også i hundredvis af sortelver faldt. Men det lykkedes af forsinke fremrykningen med adskillige måneder. Men hovedstadens stilling var håbløs. Flygtninge fra alle egne havde for længst fyldt byen til randen. Og udenfor opholdt sig i hundredvis af flygtninge, som umuligt kunne rummes i byen. Derfor valgte kongen at møde orkerne til slag en dagsrejse fra selve byen. Der

var i månedsvis kommet forstærkninger fra den vestlige del af riget. Assendums højlænder havde tomt lenet for folk der var i stand til at bære et våben og de var ankommet i tusindvis. Dette len ville stå totalt forsvarsløs hvis man tabte. Dette var alt eller intet for mange. Kongen havde sværget at kæmpe til døden sammen med hele hans garde. Kongens hær ankom i god tid til slaget og den forende hær stillede op i god ro og orden. Hen under aften fik man kontakt med orkhæren. Men de valgte at slå lejr for natten, inden kampen kunne begynde. Kongen valgte at gøre det samme.

Men inden mørket sænkede sig helt så hæren godt vore brødre rykke ned mod orkernes lejr. Dette var sket efter befaling af sorteårsordenens leder Janus den grønne. Denne havde lovet at orkhæren ville mangle ledere og være dårligt organiseret næste dag. Alle vidste godt hvad det betød. Natten inden slaget ville han slippe de værste af hans magere løs på orkernes lejr.

Dette skulle i sandhed blive vores nat. Sortelverne satte ild til heden så røgen væltede med over orkernes lejr. Dele af orklejren blev antændt. I ly af den forvirring, som dette frembrød blandt orkerne, angreb vor orden, med det værste vi kunne byde på. Denne nat inden slaget rejste vi dæmoner, af uset rædsel. Uddøde i et antal som aldrig er set siden og vore lich gik til angreb med dødsforagt. Det var en skræmt orkhær der stillede til slag næste dag. I timevis havde rædslerne væltet ned over dem denne nat og kun få havde fået den mindste søvn.

I god tid inden solen stod op stillede de samlede racers hær atter op til det afgørende slag. Således stod man i en time og ventede på dagslyset. I morgengryet vendte vore brødre tilbage. Tabene havde været frygtelige. Men arbejdet var gjort. Orkernes moral var knækket. Nekromantikernes leder henvendte sig til kongen. "I nat har vi købt vores ret, til at kalde os borgere af Talensar og Loch`karn har vist sit værd. Giv nu vi få, som stadig står din anerkendelse". Det er givet, at kongen havde gjort dette, hvis ikke det var fordi præsterne blandede sig og højlydt forkyndte, at det ville vække de andre guders vrede. De understregede også, at det netop var denne dag, at guderne for en hver pris måtte stå Talensar bi. Elverne støttede dette synspunkt. Dette afgjorde sagen og kongen nægtede, at give sin velsignelse. Thjorfort´s baron trådte da frem og meddelte, at hans læger ville tilse disse helte. Dette var en klar udfordring af kongens afslag. Men Thjorfort´s folk havde fået en bifalende mumlen til at stige fra de omkringstående soldater. Det var ikke dagen for splid mellem den samlede hær. Kongen valgte derfor, at takke for baronens forslag og forkyndte at disse overlevende skulle behandles som helte og at landet ville tåle deres gud. Men sin velsignelse ville han ikke give. Og kirker i Loch´karns navn måtte man ikke opføre.

Orkhæren kom uorganiseret til slagmarken. Og sært afkræftede var de også. Hvad få ved er, at sortelverne sammen med vor brødre havde forgiftet mange vandløb som løb i nærheden af orkernes lejr og derved forsynede orkerne med vand. Men havde uger for inden tømt hovedstaden for alt hvad der bare mindede om gift. Men tro endelig ikke, at orkerne var slået inden slaget. De var stadig talmæssigt overlegne og i stand til, at knuse Talensar denne dag. Men kongen og dennes krigsråd havde valgt en god slagplan og guderne var sandelig på vores side den dag. Dværgene angreb i en blodrus orkernes venstre flanke, inden den var kommet ordentlig i geled og holdt denne styrke sammensat af gobliner og trolde fast.

Samtidig lød samtlige bueskytter deres pile regne ned over okrernes hovedstyrke. Dette resulterede i at vildorkerne i midten stormede frem mod elverne. Men de holdt stand sammen med barbarernes hovedstyrke og de 2 kompagnier af sorteårsorden. Vildorkerne var grusomme denne dag. På et tidspunkt så det ud som om linjen ville bryde sammen. Elvernes fyrste stod, sammen med sin garde, næsten isoleret tilbage. Det var på dette tidspunkt Janus ærkemager trådte frem og lod sin stav tale for første gang. Og den talte sandelig den dag. Som en kniv skar den gennem orkernes rækker. Den dag lærte man dens navn at kende, dødens stav. Menneskene angreb det hul, som dette efterlod i orkernes rækker til højre. I mellemtiden havde dværgene slået den venstre del af orkhæren på flugt. Godt hjulpet af de fremstormende kompagnier af kongens hær som stod under Sortenskjolds slægtens kommando. Da dette skete kunne de falde orkernes hovedstyrke i ryggen. Den var klemt inde mellem skjoldmuren foran elverne og de fremstormende Dværge og Sortenskjolds soldater. Menneskenes hovedstyrke Bestående af skotter, regulære kompagnier af kongens hær og hvad man eller havde kunne skrabe sammen, havde i mellemtiden nedslagtet den højre side af orkhæren og vente deres vrede mod orkernes blottede hovedstyrke. Nu var denne låst helt fast. Uden at kunne flygte og den blev grusomt nedslagtet til sidste grønhud.

Dette store nederlag for vildorker drev dem i defensiven og efter få måneder var de alle døde eller flygtet tilbage til Orkhaa.

Efter krigen mente mange, at Sorteårsordenen ikke havde noget formål mere og de fleste forlod ordenen. Dertil kom også hele spørgsmålet om den 6 cirkels magi og nekromantikerne. Det samlede præsteskab, støttet af Den øverste magis råd, erklærer den 6 cirkel for forbudt magi. Lederen af sorteårsordnen Janus den grønne udvandrer fra det øverste magis råd i protest. Derefter går han til kongen og anmoder om amnesti for de nekromantikere som deltog i krigen. Dette bevilger kongen. Dog med den undtagelse, at de skal afsværge fortsat brug af den nu forbudte magi. Dermed sikres, at sorteårsordnen kan fortsætte som en selvstændig magerorden og sidde i kongens råd.